

Tom Clancy & Peter Telep

Eindspel

Deel 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

voorspel van de oorlog...

In 2019 voltrekt zich het ondenkbare. Bij een nucleair conflict in het Midden-Oosten vallen zes miljoen doden en komt de olievoorziening voor de rest van de wereld ernstig in gevaar. De prijs van ruwe olie stijgt tot maar liefst achthonderd dollar per vat.

Een jaar later wordt het gevaar van een wereldwijde kernoorlog voorkomen als de Verenigde Staten en Europa een grootschalig raket-schild in de ruimte installeren. Rusland volgt al snel met een eigen geavanceerd ballistisch defensiesysteem. Intercontinentale ballistische projectielen hebben afgedaan.

Rusland wordt de belangrijkste energieleverancier ter wereld en maakt een snelle economische groei door. Met die nieuwe rijkdom herstellen de Russen al gauw hun militaire apparaat en hun positie als supermacht.

West-Europa, zonder het Verenigd Koninkrijk en de republiek Ierland, verenigt zich tot de Europese Federatie, een nieuwe natie, een van de toekomstige grootmachten van de eenentwintigste eeuw. In 2020 nadert de Amerikaanse Freedom Star – een controversieel militair platform in de ruimte dat het macht-

sevenwicht kan verstoren – zijn voltooiing. Uit protest trekt de Europese Federatie zich uit de NAVO terug.

Spanningen tussen de Europese Federatie, de Verenigde Staten en Rusland nemen toe. Rusland valt Canada binnen in een poging de oliezones te bezetten, maar wordt teruggeslagen door de Verenigde Staten. Kleinere confrontaties in de lucht, op zee en op de grond dreigen te escaleren tot een grootschalige oorlog, die een geweldige aanslag zal vormen op de reserves van iedere natie en de hele planeet zal verscheuren.

Het eindspel is begonnen.

*Het Kaukasusgebergte
Bij Noord-Ossetië, Rusland
November 2022*

Met een ruk aan de side-stick controller trok majoor Stephanie Halverson de F-35B Joint Strike Fighter scherp naar rechts. Haar drukpak klemde zich rond haar heupen tegen de pijnlijke G-krachten.

Haar hart bonsde in haar keel. De luchtdoelraketten hadden haar gevonden – Russische S-500's, het nieuwste en machtigste mobiele SAM-systeem ter wereld, met een radar die in staat was meer dan driehonderd verschillende doelen te volgen en er twintig tegelijk aan te vallen.

Verdomme, dacht ze. Fuck radiostilte. 'Neptune Command, dit is Siren. Ik krijg een stel SAM's achter me aan! Wat gebeurt er allemaal?'

Eerder die avond was ze opgestegen vanaf de vliegbasis Incirlik in Turkije. Vlak voordat ze het Turkse luchtruim verliet was ze in de lucht nog bijgetankt, ruim driehonderd kilometer vanaf haar doelwit. In een oogwenk had ze de ruim elfhonderd kilometer naar Noord-Os-

setië overbrugd.

‘Neptune, dit is Siren, ontvangt u mij?’

De tactical air commander aan boord van het vliegkampschip USS *George H.W. Bush* CVN-77, ergens voor de kust van Cyprus, reageerde niet.

Vloekend liet Halverson haar IR-flares los, en een wolk van withete chaff – de verdediging die haar tegen een of twee van de raketten zou kunnen beschermen – maar secundaire blips vertelden haar dat er nog meer SAM’s onderweg waren.

God, jezus! Hoeveel? Op de display in haar helm zag ze de infrarode en wireframebeelden van de bergrug, de vermoedelijke luchtdoelinstallaties beneden haar, en de militaire goedentrein die op het punt stond de nieuwe brug hoog boven de brede Darjalkloof over te steken.

Over dat beeld heen werden nu zes naderende raketten geprojecteerd, waarvan de baan en de snelheid werden aangegeven door scrollende getallen naast de gele blokjes op haar scherm.

Boven de SAM-waarschuwing uit klonk het alarm dat er ook andere wapens in de buurt waren. De koele, onverstoorbare stem van de computer meldde het slechte nieuws.

Nog meer raketten hadden haar hittesigna-

tuur gevonden. Door de computer werden ze geïdentificeerd als twee paar Vympel R-84's, elk met dertig kilo zware explosieven aan boord, genoeg om haar toestel te verpulveren. De piloten die ze per expresse hadden verstuurd grijsden achter hun vizier en mompelden '*Do svidanija!*'

Halversons blik ging snel van de radarscope naar een databar die aangaf dat vier Sukhoi Su-35 langeafstands-Interceptors op 281 graden haar kant op stormden. De voorste twee jagers hadden hun Vympels afgevuurd.

Ze analyseerde de SAM's, de air-to-airraketten, hun aantal en de verwachte inslag, en hield haar adem in.

De spanning van het moment was bijna ondraaglijk. Ze was maar in haar eentje, achtervolgd door tien raketten. *Ik ben er geweest*, dacht ze met een huivering.

Maar verdomme, dit was haar schuld toch niet? Het had een verkenningsvlucht moeten zijn, een solovlucht boven vijandelijk gebied als test van het AN/AST Radar Warping System and Algorithm (RWSA) met de bijbehorende software. De bliksemsnelle boordcomputers van de RWSA hadden de vijandelijke radar moeten absorberen, versterken en onder een ande-

re hoek reflecteren. Dat idee was gebaseerd op de excentriciteit van de planeet Mercurius, als de orbitale zichtlijn de zon naderde. Ooit had Einstein in zijn algemene relativiteitstheorie gesteld dat het enorme zwaartekrachtsveld van de zon het gereflecteerde licht van Mercurius deed afbuigen, waardoor een waarnemer op aarde de kleine planeet in een richting zag waar hij zich helemaal niet bevond. Zo moest het nieuwe Radar Warping System de radar van de vijandelijke wapens tot een verkeerde berekening van tijd en plaats verleiden, in de illusie dat Halverson zich ergens bevond waar ze feitelijk niet was.

Simpel gezegd, het was de bedoeling dat ze op haar spookbeeld zouden vuren – áls ze haar al ontdekten. Had Einstein zich dan toch vergist? Of deugde de software van dit nieuwe speeltje niet?

Het alarm bleef maar bliepen en herinnerde Halverson eraan dat er heel wat meer op het spel stond dan de vernietiging van maar één vliegtuig en de dood van maar één piloot.

Het Radar Warping System werd gereedgemaakt voor het laatste prototype van de Joint Strike Force, de X-2A Wraith, een jager en verkenners van de zesde generatie, ontworpen door

Skunk Works van Lockheed Martin in Californië. De Wraith kon een snelheid bereiken van mach-6, bijna 7500 km per uur. Halverson kon het weten, als belangrijkste testvlieger van het Wraith-programma. Daar was ze trots op, want de Wraith was een stuk militair gereedschap dat de hele loop van de oorlog zou kunnen veranderen. Geen enkel ander land beschikte over een toestel met die snelheid, stealth of vuurkracht.

Nog maar een select groepje was op de hoogte van het bestaan van de Wraith, die pas over een paar weken officieel zou worden geïntroduceerd.

Terwijl wolken van chaff achter de jager opbloeden, trok Halverson de stick met kracht terug, hijgend in haar helm, die nog het meest deed denken aan de kop van een insect. De zuurstofleiding siste toen haar schouders tegen de stoel werden gedrukt.

Wacht even.

Ze dacht nog eens na over de jager, en alle mogelijkheden die ze tot haar beschikking had. Bijna was ze vergeten dat dit een heel ander prototype was dan de toestellen die ze het afgelopen jaar had getest, tussen haar gevechtsmis-sies in Europa door.

Haar blik ging naar de trein, naar de radarscope en naar de Russische Interceptors, die nu snel naderden...

Dankzij de shift-aangedreven lift-fan was deze Short Take-Off and Vertical Landing (STOV) -versie van de F-35B in staat om te hoveren als een helikopter. De contraroterende fan met zijn lift van twintigduizend pond bevond zich vlak achter de cockpit, ingebouwd in de romp.

Dat was het! Krankzinnig idee, natuurlijk. Totaal geschift.

Maar waarschijnlijk haar enige hoop.

Nog altijd geen antwoord van Neptune. Ze kende het protocol. Ze zou zich zelf moeten redden, haar eigen beslissingen moeten nemen om ervoor te zorgen dat dit prototype met al zijn instrumenten niet in vijandelijke handen kon vallen.

De afnemende maan flitste langs haar cockpit toen ze een bocht beschreef, de stick naar voren ramde en naar de magneettrein dook. Snelheid, afstand en koers werden berekend en weergegeven tegen de infraroodbeelden van haar sensors. Het ravijn en de brug lichtten op en verkleurden van bleekgroen tot bijna blauw-zilver.

Ergens achter haar explodeerden twee van de SAM's in de chaff, net toen ze een volgende wolk afwierp. Ze rolde naar rechts, ondersteboven, en dook nog steiler omlaag. De hemel flakkerde achter haar schouders.

Op het laatste moment trok ze de jager weer rechtop en keek toen omlaag tussen haar benen. Dankzij de sensors kon ze dwars door de romp heen kijken, zodat ze beneden zich het computerbeeld van de trein zag opdoemen.

Ze gaf nog meer gas. De nabranders van de Pratt & Whitney-turbo bulderden in haar oren. Het volgende moment richtte ze haar laser op het midden van de brug en vuurde...

Een van de wingtip-Sidewinders maakte zich van haar toestel los, met glinsterende rooksluizen in het saffraangele licht. Ze had twee van die lasergeleide Sidewinders bij zich, geschikt voor een aanval op een versterkt doelwit, anders dan de gebruikelijke air-to-airwapens waarmee de jet was uitgerust. Dit was maar een verkenningsmissie, dus was ze niet zwaarbewapend. Ze mocht van geluk spreken dat ze de middelen had om een versterkt gronddoel te elimineren.

Nog steeds stormde ze naar de trein, als een ouderwetse kamikazepiloot die zich van opzij